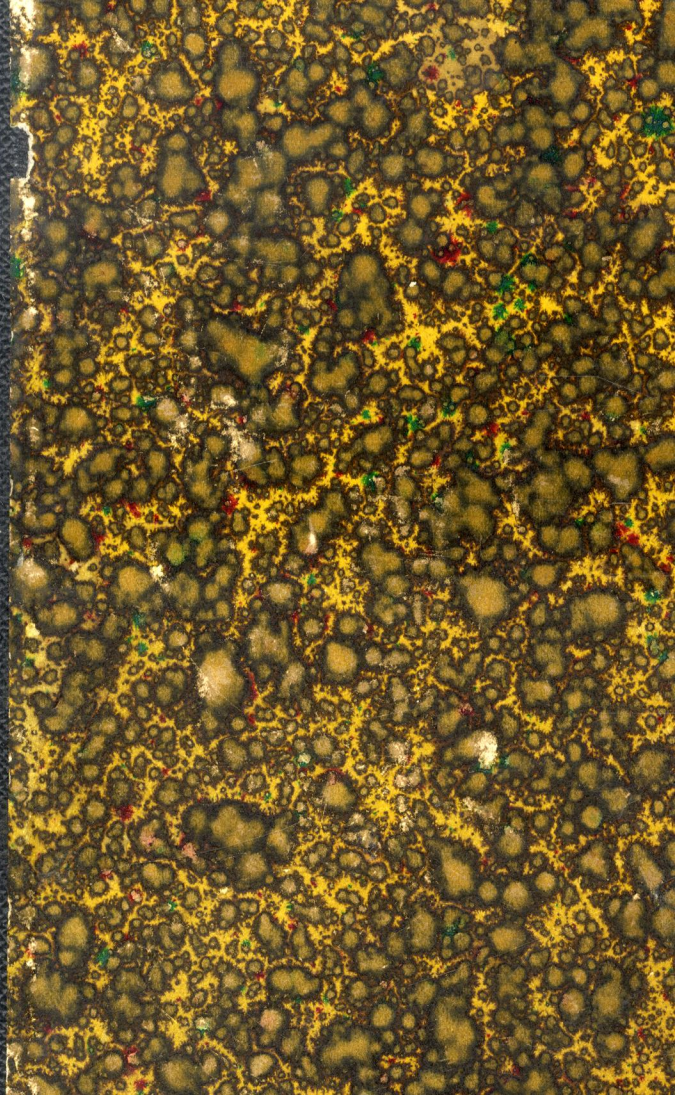
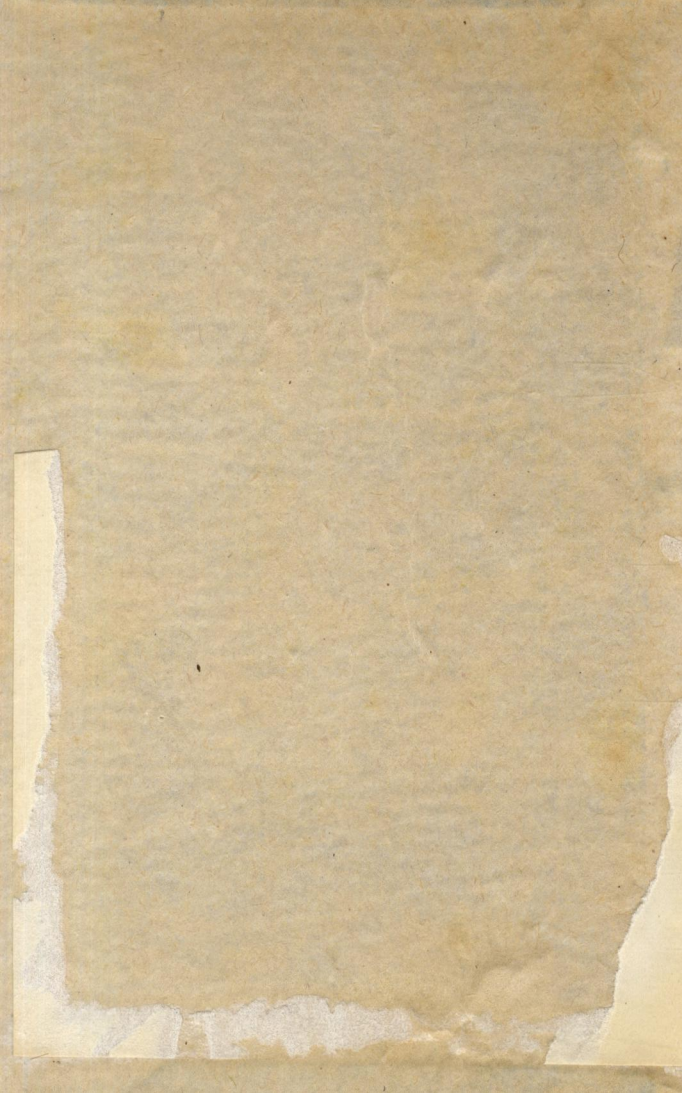
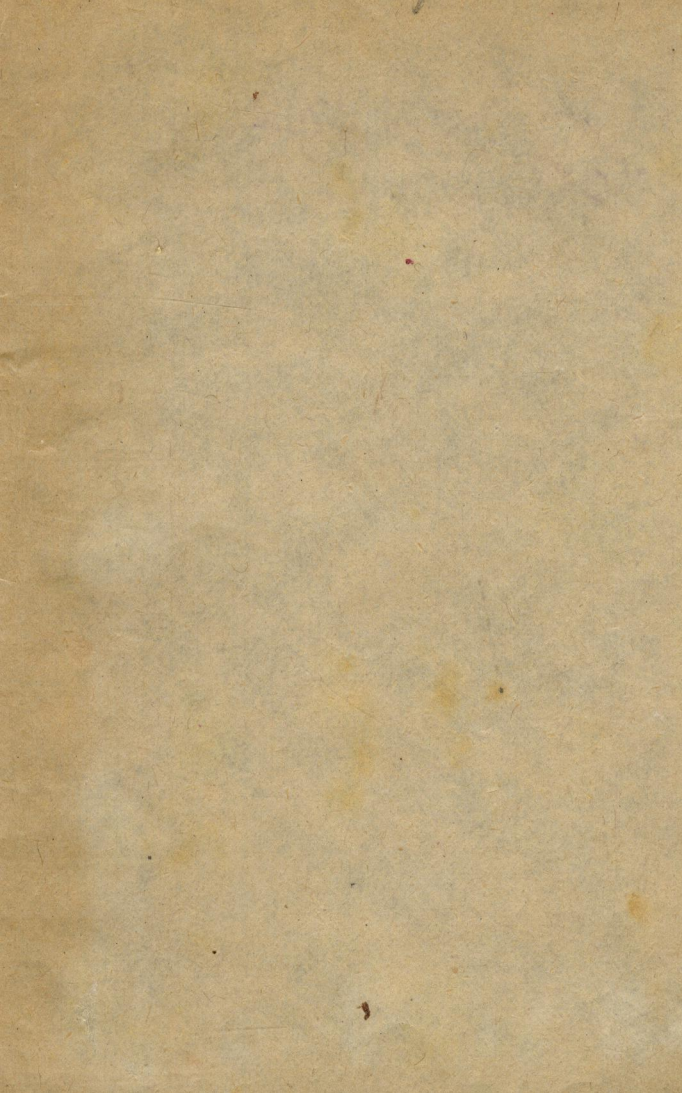
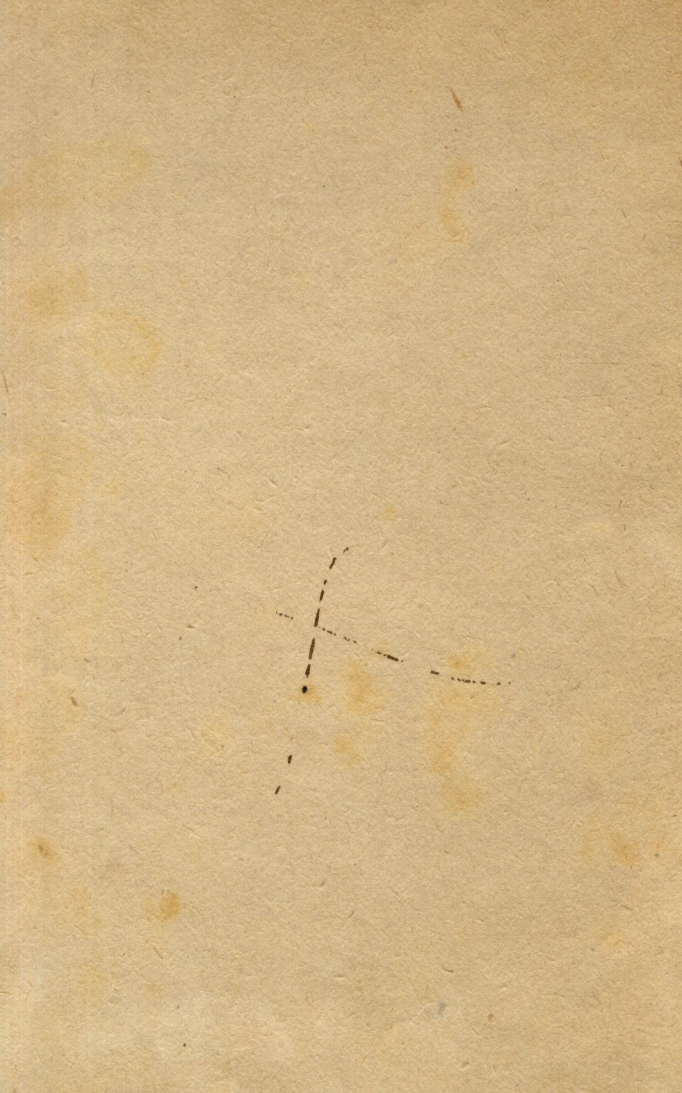

25741/14.

МІЖНАРОДНЯ БІБЛІОТЕКА

..... Ч. 14.
.....

Д-р ІВАН ФРАНКО.

Темне царство.

ЛЬВІВ 1914.

Загальна Друкарня, ул. Пекарська 32.

Ціна 40 с.

06
ІВАН ФРАНКО.

Темне царство.

Студія
з приводу Шевченкових поем
„Сон“ і „Кавказ“.

Видана для вшановання сотих роковин уродин
Тараса Шевченка.

ЛЬВІВ 1914.

Загальна Друкарня, ул. Пекарська ч. 32.

88(c)У.092 [Шевченко]

2 p.

~~165 013~~

Львівська Філія
Бібліотеки АН УРСР

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ И-34.254

Ф/Т-325
161

ПЕРЕДНЕ СЛОВО.

Отся студія була написана в осени 1881 р. в моїм ріднім селі Нагуєвичах як друга часть »Причинків до оцінення поезій Тараса Шевченка«, яких перша часть була присвячена розборови поеми »Гайдамаки«. Обі части були друковані в часописі »Свѣт, ілюстрована літературно-політично-наукова часопись«, видаванім у Львові в р. 1881, чч. 8—9 ст. 168—161, ч. 10, ст. 171—2, ч. 11—12, ст. 195—199 і ч. 13, ст. 221—4. Тільки другу з тих студій уважаю потрібним передрукувати тепер як річ на мою думку досить заокруглену та непередавану, і випускаю її в світ для вшановання пам'яті великого українського поета в день со-тих роковин його народин. Непередавною вважаю свою студію тому, що »темне царство« змальоване в ній у своїй сути не змінило ся й доси не вважаючи на не-многі світлійші роки, і як раз тепер іще раз виявило свою силу та снагу заборонною врочистого святкування пам'яті великого українського поета в головнім місті України.

Передруковуючи сю студію по 33 роках, я поробив у тексті деякі, не дуже значні язикові, стилістичні та річеві правки та подавав нотки. В основі вона лишила ся незміненою.

Писано дня 23 лютого 1914.

Темне царство.

І небо невмите і заспані хвилі,
І понад берегом геть-геть
Неначе п'яний очерет
Без вітру гнеть ся... Боже милий!
Чи довго буде ще міні
В оцій незамкнутій тюрмі,
Понад оцім нікчемним морем
Нудити світом?... Не говорить,
Мовчить і гнеться мов жива
В степу пожовкла трава,
Не хоче правдоньки сказати, —
А більше ні в кого спитати.

Т. Шевченко.

І.

Початок сорокових років був дуже важною добою для поетичної творчости Шевченка, добою великого перелому в його думках. Уже в розборі «Гайдамаків» я старався зазначити той перелом, що хоч некорисно вплинув на цілість і стійність тої поеми, за те був безмірно важний як для поета самого особисто, так і для стійности його пізнійших творів.

Аби докладно зважити, який се був перелом, треба нагадати, що Шевченко жив

тоді в Петербурзі, обертав ся серед високо освічених кружків, свободний і люблений своїми земляками та чужими. Треба нагадати, яка то пора була в російській літературі в початку сорокових років, і які думки носили ся тоді в головах передових російських людей і висловляли ся в передовій російській печаті. Три великі російські письменники, Пушкін, Грібоєдов і Лермонтов, усі передчасно походили вже в могилу, але твори їх, особливо ті, що могли вважати ся остатнім словом кожного з них, («Горе отъ ума» Грібоєдова, «Евгеній Онѣгинъ» Пушкіна, «Герой нашего времени» Лермонтова) жили серед читаючої громади й робили великий вплив на думки та переконання, тим більше, що сміле, горяче слово Белінського додавало їм ясности й ширини. Четвертий великий поет і геніяльний письменник російський Гоголь саме тоді стояв у найкрасшім розцвіті своєї поетичної творчости, писав або задумував писати тоді свої найкрасші твори «Ревизоръ» і «Мертвыя души». І сам Белінський у невтомимій роботі над розвитком своїх думок починає покидати становище естетичної критики, починає добачати ціль усеї культурної праці людськоти в тім, аби ущасливити всіх людей, дати всім можливість всестороннього розвитку всіх вроджених сил,

а спеціально ціль штуки в тім, аби показувати правдиво дійсність із її хибами та задатками ліпшої будущини, будити в людий охоту до поправи тих хиб і віру в можливість поправи. До довершення того переходу в Белінським, ба й до зміни поглядів усеї інтелігентної російської громади чимало причинили ся й вільнодумні та радикальні діячі-письменники Герцен і Бакунін, що за границею, в Німеччині та Франції пильно слідили за духовим розвитком рідного краю і вдержували живі зносини з передовими людьми в Росії. Тай у загалі в цілій західній Європі йшов тоді великий поступовий рух. Французька романтична школа від радикалізму чисто естетичного переходила до радикалізму політичного (Віктор Гіро) та релігійного (Ляменне); побіч романтиків, хоч і під їх впливом, повставали нові напрями. Жорж Занд уже розпочала горячим словом проповідь рівности та свободи жіноцтва; вона-ж і много читаний Ежен Сі (Eugene Sue) були найвиднійшими представниками Сен-Сімонізму в французькій літературі. А рівночасно вже Бальзак, і ще перед ним Стендаль, клали підвалини нової, реалістичної школи. Такий самий поворот до реалізму та до порушування суспільних питань у літературі доконували в Англії Діккенс (Різдвяні по-

вістки) і Теккерей, у Німеччині Ауербах (Dorfgeschichten), не згадуючи вже про Генріха Гайне, який рівночасно з Шевченковим »Сном« (1844 р.) своєю поемою »Deutschland, ein Wintermärchen«, формою та напрямом багато де в чім подібною до Шевченкового »Сну«, сильно та дотепно вдарив на передрухнілий політичний лад Німеччини.

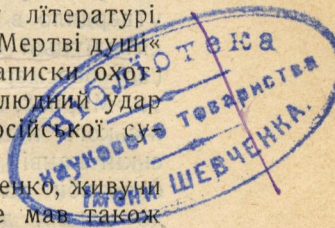
Твори тих європейських письменників, а особливо Жорж Занда, Бальзака, Сі, Діккенса перекладали ся та читали ся многими в Росії і мусіли показати також немалий вплив¹⁾.

Та не тільки в надобній літературі, але також у філософії та інших науках із початком сорокових років завважуємо загальне змаганє до реалізму, до опираня загальних висновків на фактах, на досвіді, на статистиці. Рівнобіжно зі зростом реалізму в штуці й науці йде зріст демократизму, республіканізму та соціалізму в питаннях політичних і суспільних. Ся велика хвиля європейського духового руху захопує також чільних людей у Росії, будить їх до нового життя. Перед тим уже Пушкін у Онегінї та Лермонтов у Герої нашого

¹⁾ Завважу мимоходом, що на творах Бальзака й Діккенса Белінський зразу зовсім не пізнав ся і ставив їх низше творів прим. Ежена Сі.

часу в ярих картинах показали були цілу духову та моральну нікчемність пануючої верстви в Росії. Ті твори враз із Гоголевими сатирами розбили сліпе самозадоволене російської інтелігентної громади, збудили глибоку застанову над собою і над існуючим ладом. Усе те в купі мусіло викликати новий поворот у літературі. Швидко появлять ся на світ »Мертві душі« Гоголя, а за ним підуть »Записки охотника« Тургенєва, перший прилюдний удар на велику, наболілу рану російської суспільности, на кріпацтво.

Неможлива річ, аби Шевченко, живучи під той час у Петербурзі, не мав також захопити ся тою великою хвилею посту- вого руху, аби його горяча, молода душа не повернула ся також у новім напрямі, тим більше, що й власні його мужицькі симпатії від давна тягли його в той бік. Тому не диво, що супроти напливу тих нових ідей давнійші його старокозацькі ідеали бліднуть, що його вузкий український націоналізм звільна перетворюєть ся сам у собі, перероджуєть ся в любов до всіх Славян тиснених чужими, а далі в любов до всіх людей тиснених путами суспільної нерівности, неправди й неволі. Від початку сорокових років Шевченко чим раз виразнійше та смілійше вступає на нову

дорогу. Майже кождий новий його твір, се крок наперед по тій дорозі. Велике нещастє, що мов грім ударило в нього в хвили найкрасшого розцвіту його поетичної сили (його арештованє та засудженє до смерти на службу в салдатах 1847 р.), не тільки не могло змінити того напряду, але навпаки, утвердило в нїм поета; по увільненю з десятилітньої страшної неволї він творить свої безсмертні поеми «Царів», «Неофіти» та «Марію», в яких, покинувши рамки українського націоналізму, на загальнолюдській канві рисує картини тиранства та боротьби за правду, рисує високий, аж до наших днів ледво достижимий ідеал жінки-матери.

Дуже цікава річ слїдити крок за кроком розвиток нашого поета в тій другій добі його поетичної творчости. Задумавши зробити се в своїх «Причинках» я певний, що тільки таким способом, роздивляючи уважно кождий крок, не закриваючи хиб і не прибїльшуючи заслуг (такого прибїльшування Шевченко зовсім не потребує), ми мати-мемо змогу відповідно зрозуміти значінє творів нашого геніяльного кобзаря, а також зрозуміти той напярм думок, що завів його в неволю, розширити та прояснити ті ідеї, за які він терпів, і причинити ся до осущєня тих ідеалів, які йому,

хоч може ще і в невиразних нарисах, показували ся в хвилях вітхнення.

В «Гайдамаках», написаних у р. 1841, я показав перший, неспілий і майже не-свідомий крок нашого поета на тій новій дорозі. Правда, козацький патріотизм переважає ще, але з невиразного закінчення, з частих вибухів чисто людського, національними рамками не затісненого чуття, з не-певности й неспілости в рисованю страш-них картин різні та війни, які поет то сьак то так старав ся залагодити, немов про-зрічастим серпанком закинути, з усього того видно було, що вузкий націоналізм, шуканє ідеалу в минувшині доспіває тут остатню свою пісню, і що від тепер підуть у поета інші пісні. Воно так і стало ся. Вже в передмові писаній по скінченню по-еми («По мові передмова») поет зовсім не-двозначно прощаєть ся з давнім козацько-патріотичним напрямом, з давніми героями-войовниками.

«Весело послухать сліпого кобзаря, як він заспіває думу про те, що давно ді-ялось, як бороли ся Ляхи з козаками. Ве-село, а все таки скажеш: «Слава Богу, що минуло!» А надто як згадаєш, що ми одної матері діти, що ми всі Славяне. Серце болить, а розказувать треба. Нехай бачать сини і внуки, що батьки їх по-

милялись, нехай братують ся знову зі своїми ворогами, нехай житом-пшеницею як золотом покрита нерозмежованою останеть ся на вік од моря і до моря славянська земля!» Як бачимо, поет виразно вказує тут, що йому противні всі ті війни та різанини, в яких він колись бачив славу України, що всі ті кроваві події він уважає великою помилкою предків, а не боротьбою за правду. І хоч іще пізнійше, 1845 р. в поемі «Холодний яр» він боронить Гайдамаччини від закиду, буцім то «Гайдамаки не воїни, розбійники, вори», — то все таки поминувши те, що такий закид із історичного становища зовсім пустий та неважний, Шевченкова оборона дуже слаба та безосновна, «За святую правду волю розбійник не стане», — каже він, хоч сам уперед назвав Гайдамаччину помилкою. «Не заріже (розбійник) лукавого сина, не розібе живе серце за свою Вкраїну». Тут поперед усього Шевченко боронить Гайдамаччину не історичну, а ту, яку він списав у своїй поемі, а його доказ про те, що Гонта вбив власних синів, історично нестійний, бо ніяких своїх синів Гонта на правду на зарізав, а вбійство синів за те тільки, що вони без своєї вини були католиками, не можна назвати ділом патріотичним. Такі вчинки родить тільки фана-

тичне заслїпленє. І не треба бути героєм на те, аби »розбити живе серце«. В часах великого фанатичного заслїплення людей бачимо багато таких випадків, від котрих здрігаєть ся серце потомних поколінь, а котрі про те ніхто не думає зачислювати до діл геройських. Героїзмом можна назвати тільки таке діло, де мука й терпінє одиниці здобуває або окуплює добро цілого народа, цілої людськості.

»Гайдамаки« показують ся нам немов широкий ставок на скрутї степової ріки. Вода, бачить ся, та сама, що вплила до нього, та й впливає; тільки по смаку чуєш, по її свіжості міркуєш, що вона не зовсім та сама, що змінила ся, освіжила ся невидимими підземними норами. Тай впливає вона вже в иншій напрямі, ніж вплила, впливає бистрійшими, дужшими хвилями. З »Гайдамаків« вплили дві такі струї, що породили найкрасші Шевченкові твори. Здаєть ся, немов складники змішані ще в »Гайдамаках«, де далі розкладають ся, ділять ся та очищують ся. З одного боку український націоналізм, позбувши ся старокозацької закраски, розширяєть ся та поглиблюєть ся в правдивий український патріотизм, у правдиву »гражданську скорбь« над теперішньою сумною долею України, в могутній гнів на її гнобителів.

Але се вже не той формальний патріотизм, який ми бачили в першій добі Шевченкової творчості. Сей новий патріотизм нашого поета не полягає вже на споминах «славної бувальщини», гетьманських булав, жупанів та війн. Він ґрунтується свідомо та твердо на любові до всіх людей, на бажанню загально-людського братерства, на прихильності до всіх пригноблених і покривджених, між котрими перша й найближча серцю поета його рідна Україна. Той високий патріотизм вилив ся огненним словом у поемах «Сон» (1844) і «Кавказ» (1845), котрих розбори я й присвячую отсю статтю. А друга струя, що виллилася з того спільного збірника і йшла рівнобіжно з першою, а також рівнобіжно з загальним у Європі зворотом до реалізму, се було змагання вказати в правдивих картинах життя українського люду та його кривд. Ся струя породила такі прегарні перли нашої літератури, як «Катерину», «Наймичку», «Відьму», «Марину», «Петруся» та «Княжну». Але в обох тих струях течія спільна і дно спільне — протест проти погані сучасного ладу, опертий на сильнім та незасліпленім почуттю гуманності.

Статі, присвяченій розбори «Сну» та «Кавказа» я дав наголовок «Темне цар-

ство». Сей наголовок впливає з самої сути діла. Бо й справді в тих двох поемах списав поет картину великого царства — російського, того царства тьми, що давить Україну, що абсолютизмом і самоволею царства та чиновників давить і путає не тільки діла, але навіть думки та змагання кожної вільної одиниці. Читачам знайомим із російською літературою відома буде стаття Добролюбова під таким самим наголовком, присвячена розборowi побутових драм Островського. Приймаючи такий сам наголовок для*сеї статі я зовсім не хочу йти в супір із найкрасшою працею найбільшого російського критика. Така думка, поминаючи нерівність сил, тим дальша від мене, що й предмет обох статей принципіально ріжний. Бо коли Добролюбов під назвою темного царства змалював на основі побутових драм Островського велику неправду й погань не цілого суспільного ладу, а головню родинного життя одної верстви великоруського народу, купецтва, — я хочу на основі Шевченкових поем відмалювати погань і неправду, що лежить переважно в політичнім устрою російської держави, розуміється, не без екскурзій і на суспільне поле.

Але чи складається з тих двох поем така цілість, аби можна було розглядати

їх разом, не мішаючи з собою ріджнородного? Адже писані вони не в один час, то чи-ж нема між ними різниць що до настроїв і поглядів поета? Розумієть ся, різниці видно, але на мою думку різниці ті досить поверхові, не тикають самого основного погляду поета на представлене ним »темне царство«. Ось чим на мою думку відрізняєть ся »Сон« від »Кавказа«. В »Сні« Шевченко стоїть іще більше на національнім українським групті (поема писана вчаснійше). Україна нагадуєть ся йому все і всюди; її горєм наболіла вся його душа; тих, хто катує й катував її, він проклинає з цілим жаром болючого серця. »Сон«, се велике оскаржене »темного царства« за всі теперішні й минувші кривди України, оскаржене піднесене з більше, хоч не виключно партікулярного становища — українства. Натомість »Кавказ« побудований уже на ширшій, можна сказати, загально-людській основі. Всяка боротьба за волю, всяке змагане проти »темного царства« знаходить прихильника в нашій поеті. »Кавказ«, се огниста інвектіва проти »темного царства« зі становища загально-людського, се може найкрасше свідоцтво могутнього, всеобіймаючого, широ-
 людського почуття нашого поета. Кожний побачить після сего, що вказана тут різ-

ниця між обома поемами не то що не спинає нас складати їх у одну цілість, але навпаки, спонукує до того. Адже власне задля того відмінного становища в освітленю одної річі обі поеми взаїмно доповняють себе.

Ще менше важна різниця, яка заходить між обома поемами що до артистичного оброблення. З того погляду »Сон«⁷ один із слабших творів Шевченка. Сама основа поеми — поет у сні перелітає Росію, а особливо Петербург, і списує картину за картиною так, як вони насуваються йому на вид, — грішить недостатчею внутрішнього логічного звязку, так як у загалі кожний опис подорожі, де картини випадково чергуються та міняються, нічим або мало чим вяжучи ся з собою. Певна річ, у Шевченка, так само як і в аналогічній поемі Генріха Гайне, де описана дійсна ^{до 50} породож поета з Парижа до Гамбурга, під тим випадковим чергованєм картин лежить у основі глибокий ідейний звязок, і се вповні вирівнює недостачу композиції. Натомість »Кавказ«, що являєть ся немов один величезний вибух чуття, також що до форми мусимо вважати одним із найкрасших творів Шевченка. Та, як кажу, різниця в виконаню тут мало важна. Одну й другу поему треба вважати творами переважно

ліричними та оцінювати їх значінє не мірою більш або менше реального змісту, але мірою вилитого в них високогуманного чутя. Те могутнє чутє поета мов блискавка розсвічує густий, віковий суморок »темного царства«, пише огняним пальцем таємні слова над роскошующими тиранами, а діло критики — обняти в цілості й показати ясно той образ, відчитати та витолкувати ті слова.

II.

Ой Молдаванина до Фінна
На всіх языках все мовчить!

Т. Шевченко.

Політикою в Росії займатися не вільно, коли під словами »займатися політикою« схочемо розуміти свободний обсуд ділань і розпоряджень уряду, свободну критику державного устрою та публичного житя. В абсолютній державі, де воля царя — закон, і де тим самим закон уґрунтований не на яких-ось для кожного ясних і зрозумілих прінціпах, але на волі одної всевладної одиниці, нема ніякої підстави ані можности критикувати закони, критикувати будову та хід державної машини. Коли правда те, що сказав Щедрін про

російську свободу слова в загалі, що в Росії вільно тільки «молоть пустяки», то поєдвійно правдивий буде такий суд про критику політичного устрою та ділань власти, а особливо єдиної всемогучої власти царя. А де нема свободи слова, там ніщо й говорити про політичну поезію, ніщо й говорити про свободний вислов почувань, які будять ся в серці вільного та мислячого чоловіка під тиском політичної самоволі. Тож і доси великоруська література не має того, що називаєть ся політичною поезією, окрім хиба двох-трьох невеличких, ніби історичних поем Рилєєва; хиба би хто хотів назвати тим іменем шумні, в основі царофільські та панславистичні вигуки поетичні славянофілів у роді Хомякова та відомої Пушкінової інвективи «О чемъ шумите вы, народные витіи?», яка ані чистою чуття, ані дозрілістю та шириною політичного кругозору не може ані в слід уступити Шевченковим поемам. З усіх тих російських ніби політичних поезій, крім Рилєєвих, так і віє глухим петербурсько-московським централізмом, котрий не знає ніяких прав вільної людини крім права фізичної сили («Иль мало насъ?» — говорить гордо Пушкін забуваючи, що чи мало, чи багато невільників-холопів, то їм, холопам, від того не лекше), котрий і чути ні-

чого не хоче про природне право кожної народности до свободного розвою і вважає братні славянські землі не більш як теперішніми або будущими провінціями Росії, обов'язаними як найшвидше позбути ся своєї народньої індивідуальности та розплисти ся цілком у »руськiм морі«. Перший Шевченко, син одної з таких провінцій — України, в своїх поемах »Сон« і »Кавказ« показав у Росії образці політичної поезії, показав також для всіх будущих поетів політичну дорогу, якою слід ступати на тім полі, та основу, з якої треба виходити.

Знав наш поет, що виливаючи на папір своє наболіле чутє, свої політичні погляди та бажання, він не тільки не верне тим волі Україні —

Не жди сподіваної волі!

Вона заснула, цар Микола

Її приспав —

але навіть не буде міг сказати того свого слова прилюдно, в печати, і що його поеми в найліпшiм разі можуть дійти до громади тільки в рукописних відписах. Ба, він знав і те, що за само написанє подібних поезій, за сам прояв подібних »неблагонамѣренныхъ« почувань жде його така сама доля, як майже всіх передових поетів та

письменників Росії, як того вільнодумця, котрого він такими горячими та страшними словами описав у своїм »Сні«:

Отде злодій штемпований
Кайдани волочить,
От розбійник катований
Зубами скрегоче,
Недобитка товариша
Зарізати хоче.

А між ними запеклими
В кайдани убраний
Цар, всесвітній цар, волі цар
Штепом увінчаний.

В муці, в каторзі — не просить,
Не плаче, не стогне...

Раз добром налите серце
В вік не прохолоне.

Бачив ясно поет, яка доля жде його — вона його й справді не минула, — а таки не захотів мовчати та »присипляти в собі« свої думи, не захотів корити ся перед самоволею, підлягати »темному царству«, і не тільки сам кидав на нього громами своїх дум (»Лети-ж моя думо, моя люта муко!«), але й інших завзивав до боротьби з ним. »А де-ж твої думи, рожеві квіти?« — говорить він до катованого вільнодумця. — »Ой не ховай, брате, розсип їх, розкидай!«

Погляньмо-ж тепер, що повернуло думку поетову до написання тих політичних поем? Який внутрішній процес — окрім побічних впливів — виробив у ній той горячий протест проти «темного царства»? Поперед усього тут треба навести власне його націоналізм. У своїх попередніх поемах із історії України він часто натакав ся на ворогів України — Ляхів і Москалів. З малку ще він навчив ся ненавидіти одних і других, і чуючи себе Українцем він разом із тим чув себе їх противником. Сей змалку вщеплений і в довгих літах неволі скріплюваний дух опозиційний дає нам заразом сказівку, для чого протест вилив ся у Шевченка з такою безпримірною в Росії силою. А з другого боку його прихильність до мужиків, до покривджених і обідраних веліла йому поставити діло просто на загально-людське становище, підіймати протест не зі становища виключного українства, а зі становища покривдженої людськості. А тодішні обставини в Росії ще й дужше перли поета на таке становище. «Од Молдаванина до Фінна на всіх язиках все мовчить» — говорить досадно поет, висказуючи тими словами, що не тільки Україна в Росії пригнетена, і що він бажає волі та вільного слова не тільки для України, але також для всіх народів глуше-

них сліпою царською самоволею. Ся глуха, мертва мовчанка — не з благоденства, як іронічно додає поет, а з мусу, се перша й головна признака «темного царства». Аби з усіх людей поробити «холопів» та «лякеїв» або бездушні, робучі та покірні машини, — бо тільки ті два роди творів земних мають місце в темнім царстві, — треба поперед усього не дати людям думати по людськи та обмінювати ся тими думками, треба не дати їм висловляти ся свобідно, а радше треба заставити їх «молоть пустяки». А особливо треба не допустити до голосу людей, що кличуть иншим: «Схаменіть ся, будьте люде!»

А серед тої мовчанки, серед того загального отупіння людського чуття що-ж діяти чоловікови, в якого чутє горяче й серце повне любови? Що діяти поетови, живому серед мерців? Нудьга й розпука бере його. Сидячи в Петербурзі, в самім осередку політичного гнету та політичної темноти, око в око з тою величезною машиною, що давить Україну і всю Росію, поет силкуєть ся, як каже сам про себе, заглушити в собі біль, забути про своє й людське горе. «Я гуляю, бенкетую в неділю і в будень» — звісно, аби не чути людського стогону. «А вам нудно, жалуетесь? Їй Богу, не чую.

І не кричіть!« Він знає, що таким робом не втишить болю в серці, а навпаки, такою силуваною мовчанкою, таким самооглушенєм сам у собі з'їдається, сам п'є свою кров. Але нехай і так! Він гордиться хоч тим, що »я свою п'ю, а не кров людськую«, коли про більшість окружающих його людей та про ціле темне царство треба би сказати як раз навпаки.

Страшно стає, коли вдумати ся в значіння тих немногих слів у заспіві »Сну«, де поет, кинувши загальний погляд на змаганє та порядки »темного царства«, виткнувши коротко й досадно головні його болячки, показує нам своє власне нутро, розкриває психологічні причини, для яких він береть ся співати пісню про темне царство. »Кругом неправда і неволя, народ катований мовчить«. Немногі чесні та смілі борці вільного слова або страждають між злодіями з клеймом на чолі, або п'ють свою кров нидіючи та гризучи ся в силуваній мовчанці. Вернули та віджили в повній силі часи Нерона, про які писав Тацит: »Часи, котрі ми переживаємо, такі нікчемно-жорстокі, що наші потомки не схотять повірити, аби жили колись люди, що могли пережити їх«. Але дарма, що »що день Нерони розпинають, морозять, шкваряють на огні«, дарма, що Прометееви-людськості

орел-тиранство »що день божий довбе ребра, серце розбиває«. »Розбиває та не випе живущої крові«, »не скує душі живої і слова живого«. Воно мусить вирвати ся на волю, мусить хоч у сні висказати себе, проломати кригу силуваної мовчанки.

В таких настрою душі наш поет лягає спати підпилий, ледво доплентавши ся до своєї хатини. А в хатині, звісно, »божа благодать«, се значить пусто, тихо, мертво. Нема ні жінки ні діток, нема кому розважити й розрадити, нема друга щирого і ні з ким поділити накипіле в серці горі. Та скоро заснув поет, скоро дух його увільнив ся з пут гнітучого суму й забуття, він зараз рветь ся летіти геть, рветь ся з землі, і прощаючи ся з нею кидає їй у очі всіми муками, якими вона кормила його. Жаль йому тільки рідної неньки України, вдови безталанної, котру лишає без потіхи й поради. Але-ж і він не може допомогти їй, а може тільки з нею сумувати та додавати їй надії, що настане колись і для неї день правди, що її малі діти доростуть і стануть на ворога, аби вибороти їй волю та самостійний розвиток.

Ось вихідна точка Шевченкової політичної поезії, і нею він різко визначається з поміж інших російських поетів, що виступали на тім полі. Праведний гнів

проти «темного царства», якого погань відома йому в цілій повноті, довго здержуване чуте, що насильно рветь ся на волю, хоч поет ясно знає, що жде його за се, — з того становища і в таких обставинах виспівана політична пісня стаєть ся вже не естетичною або якою будь іншою забавкою, але поважним горожанським ділом, смілим маніфестом вільного слова проти «темного царства». Я не знаю ні в одній європейській літературі подібної поезії, написаної в подібних обставинах. Адже «Німеччина» Гайне писана в Парижі 1844, та «Бичованя» (Les chatiments) Віктора Гіго, писані в Брукселі 1853, повстали — перша під впливом свобідного парижського повітря, а другі на вигнаню в вільнім краю, коли поетам самим не грозило нічого з боку тих властей, на які вони кидали свої громи.

III.

Ось глянь...

Латану свитину з каліки знімають,
З шкурою знімають, бо нічим обути
Княжат недорослих. А он розпинають
Вдову за подушне, а сина кують,
Єдиного сина, єдину дитину,
Єдину надію в військо оддають,
Бо его бач трохи!... А онде під тином

Опухла дитина голодная мре,
 А мати пшеницю на панщині жне.
 А он... покритка по під тинню
 З байстрам шкандибає;
 Батько й мати одиурались,
 Чужі не приймають, —
 Старці навіть цурають ся,
 А панич не знає,
 З двадцятою недолюдок
 Душі пропиває.

Т. Шевченко.

І снить ся поетові його рідна Україна, уквітчана садами, обмита росю, сяючи непорочною красою. Жаль йому покидати неньку, але тут йому насувають ся на вид страшенні картини життя українського народа. Темне царство, се паразіт, що живе соками й кровю народа. Аби піддержати своє існуванє, мусить воно здирати останнє з бідного робучого люду, мусить розпинати за подушне, мусить для своєї оборони кувати дітий людських і навчати їх убивати людей, проливати кров. »Нагодовані, обуті і кайданами окуті, вони муштрують ся« — привчають ся до сліпого послуху, аби тим лекше могли стати ся бездушним і могутнім знарядом гнету й притиску, аби могли стати ся величезною шрубою, що по волі царя-самодержця та його підручників-блюдолизів давить і чужих і своїх.

Але на тім не кінчить ся тиск. Рука темного царства простягаєть ся ще далі над народом. Воно, приспавши кровю здобуту волю українського народу, віддало його з землею на власність нікчемним панам-недолюдкам, котрі знущають ся над ним, »землею всім даною і сердешним людом« торгують», »продають або у карти програють людей — не Негрів, а таких таки хрещених, но простих«, котрі висисають його працю, затоптують у болото його найсвятійші чутя. Дитина мре під плотом із голоду, а мати сердешна не сміє й поглянути на неї, бо жне пшеницю на панщині. Не тільки земля »всім дна«, не тільки праця й зароблене добро, але також особа й честь людини віддані в безмежну власть навіжених панів. Вони програють людей у карти, без сорому беруть найкрасших дівчат у свої покої для задоволення своїх звірячих жадоб, а потім насміхають ся над обезчещеними. Все віддано на самоволю панів! Воно й зовсім природно, бо самоволя найвисшої голови того темного царства, царя, що-ж инше може породити, як не самоволю його підвладних, його бл о-долизів, »княжат недорослих«, котрі по слову поета »з каліки останню свитину з шкурою знімають«, аби мати в що обути ся.

Уступ Шевченкової поеми наведений у епіграфі сего розділу, а також пізнійші поеми, де поет ширше розвиває ту саму тему (Відьма, Марина, Княжна), се безперечно перший у Росії смілий і прямий удар на гниль і неправду кріпацтва. В політичних, а також у названих тут епічних поемах, виступаючи проти кріпацтва, поет старався досадним словом показати, і досадними, хоч може подекуди й виємковими, а не типовими фактами ствердити, що всяка неволя робить шкідний, деморалізуючий і вбійчий вплив не тільки на пригнетених, але також, і то навіть у далеко більшій мірі на гнобителів. Російські паникріпосники змальовані в поемах Шевченка в найогиднішій постаті, як нелюди, тирани та п'яниці, і коли порівняємо його описи з дійсністю, на скільки вона відома нам із інших, не поетичних жерел, то переконаємося, що поет справді не багато пересадив малюючи їх такими барвами, а схибив хиба тим, що малював випадки виємкові, збитковане поодиноких недолюдків, а не щоденний, пересічний та за те ненастанний нагніт, для маси народу далеко тяжший і згубніший від тих одиничних, надзвичайних вибриків звірства та самоволі. Правда, в тім часі, коли Шевченко писав свої поеми, понятє реалізму

в поезії не було ще так утвердило ся, аби поет міг був узяти ся представляти віршами щоденне жите з його на вид дрібними та малозначучими пригодами, які не поодинокі, але в загальній сумі складають ся на ту невдержиму ваготу, під котрою стогне робучий люд. Таке представлене бачимо аж геть пізнійше, в майстерських картинах Марка Вовчка (Інститутка, Ледащиця).

Ті страшні картини народної неволі та політичного тиску знов доводять поета до розпуки. Він рад би «упити ся отрутою», заснути в кризі, аби позбути ся тих страшних дум. Тому летить далі, летить у пустиню, в сніги та гори, аби заховати ся від людей. Та дарма! Серед снігів і болот загули кайдани, і в нутрі поета знов будить ся люта дума, знов перед ним око в око стає нова погань темного царства. »Забиті в кайдани люди виносять із нор золото, аби залити пельку неситому.«. Се каторжні! Се злодії та розбійники, котрих суспільність гнетом своєї нерівності, своїх внутрішніх суперечностей витрутила з простої, чесної дороги, котрих вона сама поставила проти себе, а потім сама-ж за те супротивлене страшенно покарала. Се каторжні! Між злодіями й розбійниками в кайданах і муках також смілі

борці за свободу, невтомні сїячі широких, ясних дум, найзавзятїйші, природні вороги темного царства¹⁾. Жертви неправди суспільної й неправди політичної поруч се їе, сковані одним зелїзом, втопані в безодню неволі одною важкою ногою самоволї та тиранства.

Хто вони? Як жили? Що кохали?
І яка лиха доля нараз
Тут їх пхнула в сніжні завали?
Годї знать! Пута всіх порівняли,
Порівняв »височайший указ«²⁾.

А коли поет долїтає до великого города московського (Петербурга), то й тут його очам поперед усього показують ся кар-

¹⁾ Між такими російськими вільнодумцями, що при кінці XVIII і в першій половині XIX в. на Сибірі та в каторжних роботах покутували за своє вільнодумство, годить ся згадати Радіщева, автора „Путешествія в Москву“, далі 120 головних т. зв. декабрістів, із яких 5 найголовнїйших повішено в Петербурзі в р. 1826, а решту заслано на Сибір. Майже рівночасно з київським Кирило-Методієвим кружком потерпів у Петербурзі тяжку кару кружок Петрашевського, до якого між іншими належав також найгенїяльнїйший російський письменник Хведір Достоевский.

²⁾ Із моєї недрукованої поеми „Снігова казка“.

тини гнету й неправди. »Мов журавлі« муштрують ся салдати перед городом. Рано, коли поет оглядає город, йому найперш усього показують ся »вбогі, поспішаючи на труд«, показують ся »заспані дівчата, що йдуть до дому, а не з дому; бач, посилала мати на цілу ніч працювати, на хліб заробляти«. Шіснацять літ пізніше, в падолисті 1860 р. поет так само ходив по Петербурзі вночі, кашляючи, надломаний довголітньою неволею, визнавши на собі весь страшний тиск темного царства, і знов йому показав ся той сам образ:

Дивлюсь: неначе ті ягнята
 Ідуть задріпані дівчата,
 А дід, сердешний інвалід
 За ними гнеть ся, шкандибає,
 Мов у кошару загання
 Чужу худобу.

Всі головні неправди темного царства: опутанє думок і слова, висисанє робучого люду податками, салдатчиною, самовільними судами та каторгою, кріпацтво, бідність і проституція, — все те безконечною, важкою хмарою переходить перед душею поета, збільшаючи його біль і душевну муку. А в додатку до всего того треба-ж іще, аби поет, літаючи понад Пе-

тербургом зупинив ся перед величезною статуєю Петра Великого, де все, сама мосяжова статуя і твердиня та церква (Петропавловська) насупроти на острові, і гранітом мощені береги Неви, все нагадує поетови, кільки то горя людського, кільки мук і крові коштували всі ті цяцьки та блискучки, кільки то кісток українських лягло тут, у тім болоті, поки на їх підвалині не здвигнули ся ті церкви та палати. І пригадуєть ся йому, як то Петро Великий слав тисячі українських козаків копати ті канали та сушити ті болота, як він замучив голодом у тюрмі остатнього українського гетьмана Павла Полуботка; пригадуєть ся йому, як то і «Вторая» (Катерина) доконала свободу України, зруйнувавши Січ Запорозьку та закріпостивши український люд — і в імя тої сумної минувшини, в імя тих тисячів вільних людей закатованих тиранами, в імя всіх нужд і терпінь українського народа він кидає страшне прокляте на тих розпинателів народніх, на тих катів-людоїдів, на тих чистокровних представників, а в значній часті й творців темного царства.

IV.

Храми, каплиці і ікони
І ставники і мірри дим,

І перед образом Твоїм
 Неутомленнії поклони
 За кражу, за війну, за кров...
 Щоб братню кров пролити, просять,
 А потім в дар Тобі приносять
 З пожару вкрадений покров.

Т. Шевченко.

Та що-ж се за машина така, котра може виконувати на багатомільйонну масу народу такий страшенний гнет? Певна річ, та маса безвладна, оглушена й опутана, несвідома своєї сили, безоружна та роз'єднана, значить ся, давити її не велика штука. Та все-ж таки цікаво побачити, як змалював Шевченко того сторукого поліпа, що кормить ся соками, кров'ю й потом тої маси, як змалював те «чудище обло, огромно, озорно, стозбвно и лаяй»¹⁾ — підпори й діячів темного царства? Хто вони? Які їх бажання? Яка їх сила? А, знаючи те, ми чей-же зможемо хоч у приближені¹⁴ відповісти на питанє: «Чи довго ще на сїм світі катам панувати?»

¹⁾ Се початковий вірш поеми про Кербера, гексаметрами написаної російським поетом і професором університету Тредьяковським, який мав нещасливий дотеп виголосити ту поему при торжественній нагоді перед царицею Єлисаветою, і за се не тільки „удостоился высочайшей пощечины“, але зараз же був увязнений і у в'язниці, не вважаючи на високе становище, засічений на смерть.

Зачнімо від найменших колісець тої великої машини і пробираймо ся чим-раз далі до гори, до найвисшої та всевладної пружини. Ті найменші колісця, то »братія«, дрібні чиновники та писарі, що »киснуть у чорнилі«, не знаючи нічого, крім московської мови, та проклинають батьків, що їх не вчили за молоду »цвенькати по⁶німецьки«. Вони давно забули про те, що »може батько останню корову Жидам продав, поки вивчив московської мови«, — забули, чиї вони діти і чий хліб їх годував і годує, забули, що вони не більше як дрібні колісця в машині, що вони »рабів раби«. Все забулося, скоро їм вільні руки — драти останнє добро з бідного народа. Перед висшими вони звикли гнути ся аж до землі, маліти в порошиночку; за те супроти низших вони всевладні пани, вони надувають ся висше слона. »Мы, братъ, просвѣщены« — тичуть вони гордо в очи всякому низшому своє зарозуміле неуцтво, і розумієть ся, на конто того, що ми просвіщені, — »не поскупись полтинкою!« Се ті дрібні п'явки, з котрих кожда, бачить ся, й не багато крові людської потребує, аби наповнити ся, але яких тисячі живо виссуть усю кров навіть із велитня.

Поет із обридженєм згадує про них, як вони вранці йдуть »у сенат писати, та під-

писувать та драти із батька та брата». Але він не забуває, що й ті нужденні пявки — такі-ж невільники темного царства та його недобровільні витвори. Він не проклинає їх, але оплакує. Сльози жалю стають у його гнівнім оці особливо тоді, коли між тою чередою бачить земляків Українців, »Плач Україно, бездітна вдовице!« — зітхає він. »Твої діти, ^{і вояки}квіти молодії, чорнилом політі, московською блекотою!« Не будь тої »блекоти«, того одурюючого та отупляючого вару, то й вони не були би тим, чим стали, не були би пявками, а вийшли би на чесних, трудящих і корисних для громади людей. Високе, чисте, гуманне чутє Шевченка й тут ясно мов зірка виблискує серед пітьми темного царства.

Над тою верствою дрібних пявок і хробачя тяготить друга верства великих пявок, »превосходительних« та »високоблагородних«. »У сріблї та златї, мов кабани годовані, пикаті, пузаті« вони стоять довкола царя, »аж потіють та товплять ся, щоб то ^{мале}близше стати коло самих«. Те саме явище, що й у сподї: лякейство та самоуниженє перед висшими, високомірною гордістю супроти ^{ниж}нищих, фальш і облуда супроти рівних. »Отечество« у кожного раз у раз на язиці, та тільки-ж під отечеством вони розуміють »нові петлиці та

муштри ще новійші», а з люду сердешного точать кров як воду. А дрібна, »братія«, розумієть ся, не хоче й не сміє навіть забороняти їм се, »мовчить собі витріщивши очи, як ягнята... »Нехай — каже — може так і треба!« Воно й конечно. »Зм'я, як каже Некрасов, родить зм'єнышей«, неволя й самоволя родить до себе подібні діти. Де найвисша власть, найвисший законодавець топче під ноги всяке право, а властиво становить права тільки для інших, а не для себе, там і інші, менші панки, »княжата недорослі« з'уміють кождий у своїм ширším чи тіснійším окрузі поставити й себе висше закона. Відоме східне оповіданє, здаєть ся про перського царя Хозроя Новшірвана, який самовільно велів у бідного взяти яйце, а слуги похали всі кури, а коли велів зірвати одно яблуко, слуги зрубали й яблінку.

Та щоби наглядно показати сліпу самоволю найвисшої голови темного царства, Шевченко веде нас на »парад« у царську палату. Окружений блюдолизами облитими золотом цар похожає та цвенькає — розумієть ся, »об отечестві«, а блюдолизи-холопи товплять ся довкола нього, аж потіють. Вони знають, який буде кінець тої паради, а царську пощочину, царську »дулю« (штовшок у ніс) уважають найбільшою

ласкою для себе. »Може вдарять, або дулю дати благоволять, хоч маленьку, хоч пів дулі, аби тільки під самую пику!« Досаднійше не можна було схарактеризувати та осміяти те »правдиво московське« холопство, якого прадіди навчили ся в Татар і якого не забули і внуки неважаючи на Петрову реформу та прорубане буцім-то вікно в Європу. І ось »цар підходить до найстаршого, та в пику його як затопить! Облизався неборака, та меншого в пузо, яж загуло! А той собі ще меншого туза межі плечі; Той меншого, а менший малого, а той дрібних«. На всіх розлила ся царська благодать! »Гуля наш батюшка, гуля!« — кричать радісно крізь сльози »недобитки православні«. Гуляє батюшка, і щасливий той, на чиїх вилицях опинила ся »височайшая« рука. Тільки »найстарший« доступив тої чести, якої колись »удостоїв ся« Тредьяковский. Менші, а тим паче »дрібнота« мусять приймати стусани та позаушники від »своихъ безпосередственныхъ настоятелей«, і безпечеречна річ, що чим ^{нижше} по тій драбині, чим далі від »самих«, а ^{ближше} до »недобитків православних«, тим і удари та стусани дужші, болючійші. Адже й камінь, спадаючи з гори, чим ^{нижше} паде, тим швидше і з більшою силою летить.

У такій, на половину тільки фантастичній картині змалював Шевченко безгра-ничну самоволю царя, не вязану ніякими пра-вилами, а найменше правилами здорового розуму. Тою картиною генерального мор-добиття Шевченко дуже вдачно наклеїв пануючу за царя Николая систему, при якій царська воля та брутальна сила були всім, а людське чуте те справедливість ува-жали ся нічим.

Отсе та машина, що давить Росію, да-вить і Україну. Духова нікчемність, мо-ральна погань по-при брутальну силу, се вся суть тої машини, се й одинокі умови її істнованя. Не будь хоч одної з тих умов, і вся машина заскрипить і розпадеться ся. Тому-то зріст просвіти, розширенє почутя справедливости й гуманности і вменшенє панованя брутальної сили та темноти, се основні вороги її. Хто їй служить, мусить служити їй властивим їй способом, а ні, то замість услуги принесе їй шкоду. Адже вся література, хоч може й не мала на думці валити темного царства, все таки раз у раз наносила йому удари вже самим своїм істнованєм і своїм вільним словом. За те-ж вона й мусіла визнати від нього немало; за те-ж то й уся вона — великий ряд мучеників за волю слова й думки. Навпаки, церков, хоч і признаєть ся иноді

до свободних думок, тут стала вся на услуги темного царства, зробила ся розсадником темноти й підпорою всеї поганї існуючих у Росії порядків.

У нас

Святу Біблію читає
Святий чернець, і навчає,
Що цар якийсь-то свинї пас,
Та дружню жінку взяв за себе,
А друга вбив, — тепер на небі.
От бачите, які у нас
Сидять на небі!¹⁾

Виходило би з того, що й небо сприяє розпинателям народнім та кривдникам, що й на небі — так навчає »святий чернець« у службі темного царства — сидять убійці. Небо вислухує молитов тиранів »за кражу, за війну, за кров« приймає від них дари,

¹⁾ Варто зауважити, що ті рядки Шевченкової поеми „Кавказ“ відносять ся до ізраельського царя Давида, який, як відомо, велів убити вояка Урію, аби пошлюбити його жінку Батсебу. Ті рядки можна вважати зародком пізнішої поеми Шевченкової „Царі“, в якій на основі біблійних оповідань описано драстичні пригоди з життя ізраельських царів Саула й Давида, а до них додано також оповідане про пригоду руського князя Володимира з Рогнідою та її вітцем Роговолодом.

»з пожару крадений покров«. Оттаких то вчителів посилає темне царство, аби »просвічали« народ, аби вчили його, що »дери та дай, та прямо в рай, хоч і рідню всю забери!« А поруч із тими »духовними« вчителями йдуть і інші вчителі-цивілізатори, йдуть Ташкентці всяких розрядів. Ті вже навчать темний народ, »як тюрми мурувати, кайдани кувати, як їх носить і як плести кнути вузловаті«. А більше чого-ж треба для мирного, »цивілізованого« життя в темнім царстві?

Оттак скріплене і зміцнене само в собі темне царство стоїть на краю Європи як підпора політичного гнету та темноти. Кровю тисячів людей, кровю всіх, що бажають свободи й щастя, воно піддержує гнет і неволю. Їх кровю зливає воно широкі поля, аби загарбати під себе пограничні, вільні чи невільні землі. В сорокових роках ХІХ в. гнало воно тисячі вояків на Кавказ, аби загарбати ті вільні гори, остатнє пристановище Черкесів, Чеченців, Грузин і інших гірських, на пів диких, а то й високо освічених та свободних народів. Туди погнали й приятеля Шевченковвго, офіцера Якова де Бальмена, що погіб у битві з Черкесами. Смерть того чоловіка зробила на поета велике вражінє і спонукала його написати поему »Кавказ«.

Бальмен погіб як жертва московської за-
 хланности та неситости, випив до дна
 »з московської чаші московську отруту«,
 а про те смерть його не збудила в Шев-
 ченка ненависти до його вбійців Черкесів.
 Навпаки, він бачить добре, що вони вбили
 його друга з конечности, в оправданій обо-
 роні своєї свободи. Він стає навіть у один
 ряд із ними; адже ненависть до спільного
 ворога, темного царства, вяже його з ни-
 ми сильним дружнім вузлом. Він називає
 тих убійців свого друга »лицарями вели-
 кими, Богом незабутими«, заохочує їх до
 дальшої боротьби і прирікає їм остаточну
 перемогу. Не вони винні смерті його друга,
 а темне царство, що силою погнало його
 до несправедливого бою. В тім явнім і го-
 рячим виступі на сторону напастованих
 Черкесів Шевченко зложив найкращий
 доказ свого високого гуманного чуття, своєї
 любові до свободи й справедливості тим
 більше, що смерть щирого друга, який по-
 гіб із рук Черкесів, і природний із тої
 причини жаль не звернули його проти них,
 але зміцнили його ненависть до темного
 царства. О скільки-ж вище стоїть тут
 Шевченко від Пушкіна, який у поемі »Кав-
 казській плі́нникъ« зовсім похваляє війну
 проти Черкесів зі становища величини та
 слави Росії, і кінчить свою поему гордими

словами: »Смирись, Кавказ! Идетъ Ермо-
моловъ!« (генерал, що побідив Черкесів),
словами так бермірно далекими від сер-
дечних Шевченкових слів, як далека гра-
бівницька війна від сумирного братерства.

V.

Заворушила ся пустиня!
Мов із тісної домовини
На той останній страшний суд
Мерці за правдою встають.

Т. Шевченко.

Ми бачили склад тої машини, що вер-
ховодить темним царством, бачили її ді-
ланє: на зверх розбої, грабованя та підпи-
ранє дикого автократізму; в нутрі неволя
темнота, бідність та деморалізація. / Нема
в тім царстві місця для вільного, чесного
й розумного чоловіка. Йому приходить ся
мовчати й каменїти, та хиба надїяти ся.
Але чого й по кім надїяти ся, коли темне
царство мов те море землю криє, ба, зда-
ється, вже й небо зуймило і »Бога в шка-
тулу сховало«? Чого надїяти ся, коли, ба-
чить ся, світ на віки дошками забитий?
Та ні! »Не вмирає воля!« Коли не стане
живих, то й мерці встануть за правдою.
Але сего чуда зовсім навіть не потрібно.
Машина темного царства, на щастє люд-

ськості, так збудована, що швидше чи пізнійше мусить сама в собі зопсувати ся, сама власною силою розпасти ся. На той важкий, але неминучий процес історичного самовбійства вся надія чесних і розумних людей. Аби прискорити його, вони посвячують своє особисте щастє, свою кров і своє житє, бо знають, що се не марна жертва, що кожда кропелька їх крові заважить на вазі, поки не наповнить ся чарка добра, а неправда й неволя не полетить до гори.

✧ Машина темного царства так і збудована, що мусить швидше чи пізнійше сама розпасти ся. Адже головні її пружини — несправедливість, деморалізація, облуда та самоволя, се не жадні ^{чи} закони природи, вічні та незмінні, се тільки часові недуги людськості, по яких мусить наступити й ^{на} виздоровленє. При тім вони хоч і творять огнива одного ланцюха, хоч усі сковані з собою путами причин і наслідків, про те стоять ворожо проти себе й самі в собі з'їдають ся. Самоволя посунена до такої крайності, як у темнім царстві, не терпить обік себе нічого і змітає все, що могло би стати на заваді її необмеженому летови. Тим самим вона ізолює себе і позбавляє сама себе своєї підстави, підрубуює своє власне коріне. Деморалізація також

нищить свої власні сили. Облуда й несправедливість не здужають піддержати машини позбавленої головних своїх пружин і настане день по ночі темного царства, Розумієть ся, не без тяжких забурень, не без великих жертв!

Те саморуйнованє й показав нам Шевченко в кінцевім уступі »Сну«. Пани блюдолизи знов стоять смирно перед дверми царської спальні. »Аж ось і сам неначе з берлога ^{и М} ведмідь виліз, ледве-ледве переносить ноги; Та одутий, аж посинів: похмілля прокляте його мучило! Як крикне на самих пузатих, — всі пузаті до одного в землю провалились. Він вилупив баньки з лоба, і всі затрусились, що остались. Мов скажений, на менших гукає, — і ті в землю! Він до дрібних, — і ті пропадають. Він до челяді сунеться, — і челядь пропала. До ^{москалів} москалів, — і ^{москалів} москалі тільки застогнали, пішли в землю«. Катастрофа наступила. Її причини, крім царського безпричинного крику ми й не бачимо, але власне той безпричинний крик дає нам поруку, що причиною катастрофи була та сама безмежна царська самоволя. Всі пропадають від царя, щезають із перед нього, покидають його. Він, необмежений самодержець, стоїть тепер справді сам серед необмеженого простору. Але тут і в нїм са-

мім мусить наступити рішучий переворот. Тепер він мусить добачити, що сам без тих своїх рабів-блюдолизів, скованих із ним кайданами неволі й проклятя, що сам він без них ніщо, що разом із ними, з тими гидкими знарядями його самоволі щезла його сила. »Стоїть собі, голову понурив, сіромаха! Де-ж діла ся ведмежа натура? Мов кошеня, такий чудний«. І поет не може здержати себе, аби не зареготати ся над тою переміною. Цар відзиваєть ся окриком на той регіт, і на тім кінчить ся поема.

Але який же кінець темного царства? Що стало ся з царем-медведем?

Про кінець темного царства не може вже бути й сумніву, коли поет у остатнім уступі »Сну« розкусив найбільшу його загадку, всевладність царя. Відки пливе та всевладність? Чи з справдішньої сили самодержця? Зовсім ні. Його сила власне в тих, котрі в нїм бачуть свою силу, в його рабах і знарядях. Без них він безсильний, без нього вони безсильні. Отже де-ж лежить їх спільна сила? Власне в тих путах, що сковують їх одних із другими. Вони сильні тим, що вони невільники й нелюди. А скоро і в їх серцях защемить людське почутє, збудить ся бажанє волі, тоді й страшна їх сила розвієть

ся, тоді настане кінець темного царства,
не стане «ні влади ні кари», розпочнеть
ся нове царство, царство братолюбія між
людьми.

*Писано в Нагуєвичах у днях 10—25
жовтня 1881.*

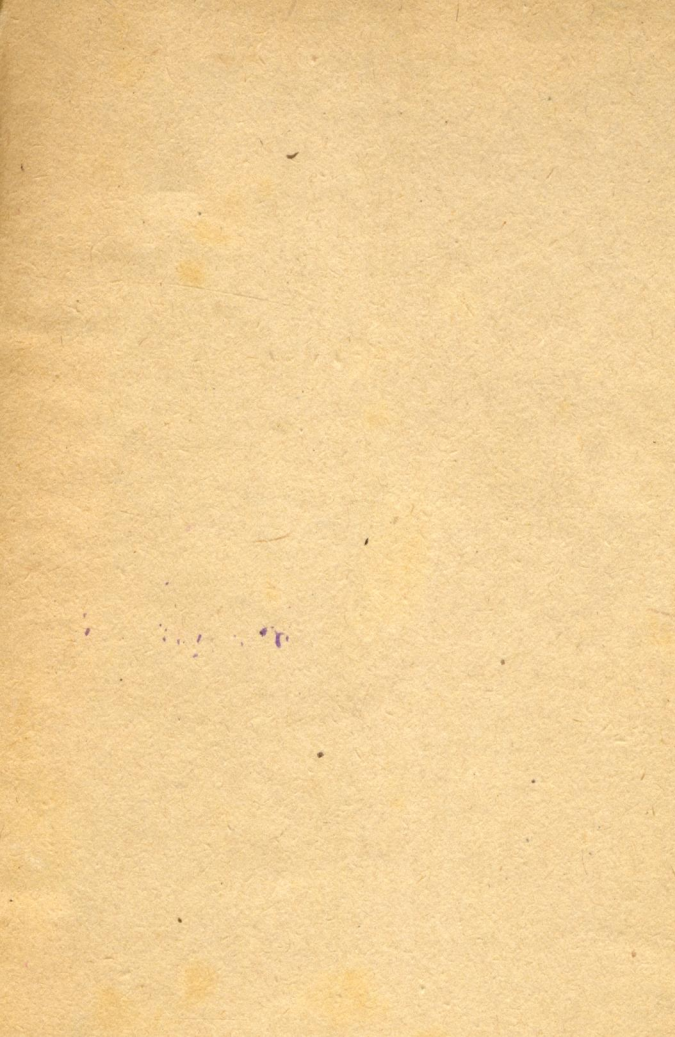

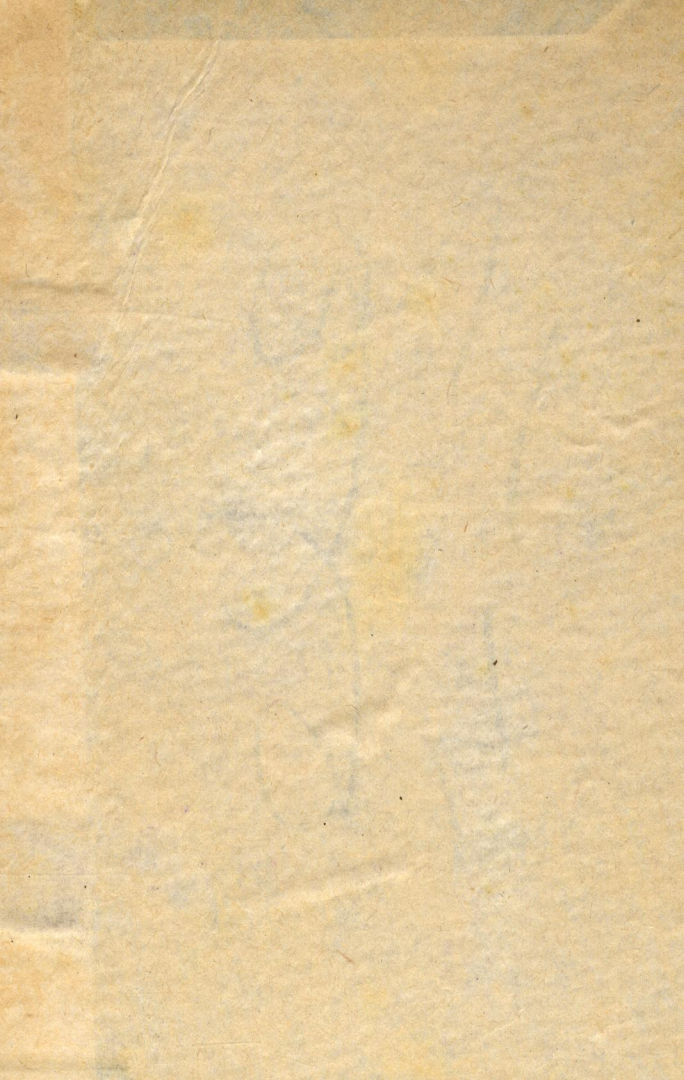
*Того-ж автора вийшли від 1909 р.
в різних місцях (Львові, Києві й Чернівцях)
ось які твори оригінальні та перекладані:*

Алькай і Сапфо. З подобиною старинних портретів обоїх	—	К 40 с.
Амор і Пеліхе Апулея	—	„ 30 „
Анна Русинка, королева Франції, (з французького). (Писаня, т. II.)	—	„ 80 „
Батьківщина і інші (7) оповіданя	—	„ 60 „
Вавилонські гимни	—	„ 60 „
Ватерльо Віктора Гіго	—	„ 20 „
Вибір поезій, зладжений А. Крушельницьким	—	„ 60 „
В поті чола (7 оповід), вибір А. Крушельницького	—	„ 60 „
Давнє й нове, поезії	3	„ — „
Дантова друга любов	—	„ 20 „
Зів'яле листє, друге виданє	2	„ — „
Іван Вишенський	—	„ 50 „
Байка Хмельницького, статя М. Драгоманова з літературними та науковими причинками І. Франка	1	„ — „
Каменярі, критичний розбір	—	„ 20 „
Крайня північ Е. Єлачіча	—	„ 30 „
Лис Микита, 4-е виданє	2	„ — „
Мільтон, Самсон Борець	—	„ 80 „
Мойсей, 2-е вид.	—	„ 60 „
Молитва за ворогів	—	„ 20 „

Молода Україна (Писаня IV)	2	К	—	с.
Найстарші пам'ятки німецької поезії	—	"	40	"
Нарис історії укр. літератури (Писаня I)	4	"	—	"
Панські жарти, поема, 4-е вид.	1	"	50	"
Панщизняний хліб і інші (3) оповідання	—	"	30	"
Панщина в Галичині, 2-е вид.	1	"	—	"
Петрії і Довбушуки, повість	2	"	60	"
Пісня Дебори	—	"	20	"
Право дитини Менандра	—	"	20	"
Причта про сліпця і хромця	—	"	20	"
Причинки до історії України-Руси (Писаня VI)	2	"	—	"
П'яницьке чудо в Корсуні	—	"	40	"
Рутенці, 4 оповід.	—	"	40	"
Сімполіан Плятона	—	"	40	"
Спомини з еміграції А. Герцена	—	"	20	"
Три святі грішниці	—	"	80	"
Украдене щастя, драма, 3-е вид.	—	"	50	"
Українські поезії Афанасьєва Чужбинського	—	"	60	"
Учитель, комедія, 2-е вид.	—	"	60	"
Фльорентійські ночі Г. Гайне (Писання III)	1	"	—	"
Цар і аскет, поема	—	"	60	"

ГОЛОВНИЙ СКЛАД
у книгарні Наук. тов. ім. Шевченка,
Львів, Ринок ч. 10.

34.257

$\phi \frac{I}{T-325}$